

עוזרו של פלאטו

פירסם ספר

שבו מען כי

גדולי המדינה

וקטניה

ביקשו ממנו כסף

בימים הקרובים יוצע למכירה בי דוכניהספרים סיפרון בן 194 עמודים, שיחולל סערה מחודשת סביב חבריהכנסת שמואל פלאטו-שרון. הספר נכתב על-ידי עוזרו הפוליטי הקרוב ביותר, ג'אק בן-אודיס, והוא מכיל מיספר גדול של גילויים. חלקו הראשון של הספר מוקדש ל-דרכים הבלתי-חוקיות שבהן עשה פלאטו את כספו. בן-אודיס גם תירגם ספר שהופיע בצרפת, ושמו ה... כמו הונאה, הכולל כ-70 עמודים על פרשת סמואל שייביץ-פלאטו, וכן כותב הסופר הצרפתי על האיש, שהיה לפי המסופר, ג'יימס בונד של ההונאה הפיסקלית:

„בשנת 1961, ופלאטו בן 31, הוא מסתבך בפשיטת-רגל של חברת הבניה דולי, ש-חובותיה היו יותר מ-10 מיליון פרנקים חדשים. שייביץ ומנהל שני הוציאו שטרות-קנוניה בסך 2 מיליון פרנק. המנהל השני נעצר, שייביץ נעלם.

„כעבור שנה מופיע פלאטו שוב, ומקים עסק חדש, שבו הוא עושה 20 מיליון פרנק חדשים, בהשקעה של פרנק אחד. הוא רוכש עם שותף, מיפעל לתנור-חימום, העומד על סף פשיטת-רגל. הם סופגים את החוב בעזרת שטרות-קנוניה, ומשתל-טים באמצעות תרגילי שטרות-קנוניה על-עוד כמה חברות, אז הם מתחילים בהעברות במגעל של השטרות בין החברות השונות, עד אשר כל החברות מתמוטטות במחצית 1973, ומשאירות חובות של 20

פלאטו ישב ליד שולחן רגיל כשכולו רוגז. חלפון הציע לפרסם כי ילחץ את ידו של פלאטו, אולם השר לשעבר סירב. מנטש הבטיח לפלאטו למצוא משהו. כאשר פוס קם לצאת, מצא כי מסלול היציאה שונה על-ידי הזוז שולחנות, כך שהיה עליו לעבור ליד פלאטו, שזינק והושיט ידו לשר. לפרס לא נותרה ברירה, והלחיצה הונצחה במצלמות.

אריק, עזר

ובצלאל

בעיצומן של ההכנות לבחירות הציע עוזרו של אריק שרון בתנועת שלום-ציון, מוטי תאג'ר, לארגן פגישה בין שני השורנים, כדי שפלאטו יתרום כסף לתנועה של אריק, פלאטו הצהיר כי הוא מוכן לתרום כמה מאות אלפי לירות, אם שרון יכריז בכל אסיפה כי פלאטו הוא איש-הכלכלה הראשון של ישראל. הפגישה לא התקיימה, כי אריק עמד על כך, שפלאטו יבוא אליו לרחובות, ואילו חלפון התנגד. בתחילת אפריל הגיע אל בן-אודיס יעקב גידי, ראש מחלקת האירגון של המפד"ל. הוא סיפר, כי הוא נמנה על תומכיו של יצחק רפאל שהודח, הוא הציע לגייס קולות של חברי המפד"ל למען פלאטו. גידי הצהיר כי יביא 5000 קולות לכל הפחות, וביקש תמורתם חמישה מיליון לירות. בן-אודיס סיפר בספרו, כי הבטיח לדווח על השיחה לפלאטו ולהשיב, אך לא סיפר מה היתה התשובה.

כמובן מספר בן-אודיס בספרו, כי פלאטו ויועציו שקלו, במערכת הבחירות, אם לנסות להפגיש את פלאטו עם אורי אבנרי עורך העולם הזה. הרעיון נפסל, כאשר נתקבלה הדיעה שאין כל סיכוי לכך ש-אבנרי ישנה את עמדתו כלפי פלאטו. במישוק הכדורגל בין הפועל חדרה לקבוצת בנייהודה בעט פלאטו את בעיר-טת-הפתחה. אבי הרעיון היה **בצלאל מייזר**, ואותו העלה בפגישה במיסעדת ציון עם חלפון, שבה דנו כיצד לשלב את ידידיו במערכת-הבחירות למען פלאטו. בנייהודה דרשו תמורת הסכמתם בגדים ונעליים לכל הקבוצה. בן-אודיס לא סיפר אם המתנה נמסרה. ב-15 במאי הגיע לוילה של פלאטו בסביון עזר וייצמן, ראש מטה-הבחירות של הליכוד, את ביקרו ראה ככתב הארץ, אמנון ברזילי, אך הוא לא ידע דבר על תוכן הפגישה. פלאטו סיפר לאחר מכן על תוכן השיחה.

והוסיף כי העיתונאי אריה אבנרי אמר לו, כי חלפון פגישתו. חלפון הגיע לפגישה, מלווה בשותפיו לעסקים, הקבלן אברהם אורליצקי מבאר-שבע, וסירב להודיע כמה יבקש כשכרו. הוא אמר כי על כסף ידבר אחרי הבחירות.

בתחילת מארס 1977 פנתה העיתונאית אורה שם-אור אל ג'אק בן-אודיס, וביקשה להיפגש עם פלאטו, כדי שיתרום כסף לתנועתה, המנגל הראשון בפגישה הגי-דירה את עצמה כפאשיסטית. היא אמרה לפלאטו כי בתה, מיירת שם-אור, עובדת גם היא כעיתונאית, ופירסמה מאמר נגד הסגררת. היא ביקשה תרומה, ופלאטו הב-טיח לה תשובה כעבור זמן קצר. כאשר הודיע בן-אודיס כי פלאטו החליט שלא לתרום, צעקה שאם פלאטו לא יתן לה כסף עוד באותו שבוע, היא תטפל בו

לא פורסם, ובו הוא מספר, בין ה-השאר, כיצד קנה משגרירות-ישראל ב-צרפת שלושה בניינים. את המשא-ומתן עשה ישירות עם השגריר, ארתור בן-נתן, גם את השיפוצים במיבנה החדש של השגרירות עשתה חברה בבעלותו של פלאטו, וכך מתאר הספר קטע זה:

„מי דאג להפגיש אותך עם בן-נתן? „**פלאטו**: היה זה שלמה פרידריך, נשיא הברית ישראל צרפת, הוא שימש איש קשר בינינו. כיוון שרחש לי ידיות רבה הוא עשה הכל כדי שאצליח בעיסקה. הבה נגיד שהוא מצא בעיסקה הזאת 'עניין' רב מאוד.

„**המראיין**: אתה רוצה לומר שהוא לא 'הפסיד'... „**פלאטו**: אמרתי מה שאמרתי.”

בתחילת ינואר 1977, רעשה הארץ סביב תביעות צרפת להסגיר את פלאטו, אותה

כולם שוילתו לפלאטו

לדבריו, אמר לו וייצמן שאם הליכוד יעלה לשלטון, ייסגר התיק הצרפתי ולא תהיה הסגרה. בינתיים, כיוון שלליכוד קשה לגמור את מערכת-הבחירות, הוא ביקש מפלאטו תרומה של שלושה מיליון, אין בן-אודיס מספר אם התרומה ניתנה. ב-16 במאי התפרסמה בעיתונים מודעה הכוללת מיכתב של עמוס ספיר, בנו של המנחם פינחס ספיר, לפלאטו-שרון, ובה קביעה כי פינחס ספיר העריך מאד את תוכניותיו הכלכליות של פלאטו. התאריך שהופיע על המיכתב היה של ה-15 בספר-טמבר 1975, כחודש אחרי פטירת ספיר, וכתשובה על איגרת תנחומים של פלאטו. בן-אודיס מספר, כי למעשה נכתבה האיגרת במאי 1977, עם תאריך של שנתיים לאחור, וכי עמוס ספיר הסכים לכתבה, אחרי שתי פגישות סודיות ביותר בינו לבין פלאטו. בספר לא נאמר אם נכתב בהשראת פלאטו-שרון, או למורת-רוחו. אך מתוך סיגנון הדברים ברור כי בן-אודיס אינו פועל למורת-רוחו של הבוס. יש דמיון רב בין ספר זה ובין פרשת הקלקטות (האמיתיות או המזוייפות) של שיחות פלאטו-שרון עם המועמדים בבי-חירות לעיריות, שפורסמו בהעולם הזה (2139). בשני המיקרים, חשף פלאטו, ב-אמצעות אחים, את אלה שפנו אליו לקבל תרומות (או שהוא טוען, כי פנו אליו לקבלת תרומות), כדי להלבין את פניהם ברבים, ולהתקדם בראשי המימסד, המת-נכרים של פומביית, אך המוכנים בכל עת לקבל מידי את המיליונים בחושך.

ותכתוב עליו דברים כאלה שלא יעז לרוץ!

פאשיסטית,

מנטש ופרס

לאחר שנפתח המסה של פלאטו ברחוב מלצט, הופיע אדם שהציג עצמו כיעקב לוי, אמר שהוא רוצה לעזור וכי מנטש מכיר אותו. הוא סיפר כי מנטש שלח אותו לעזור לפלאטו, וכי הוא בעל ומנהל חברת-שמירה, המעסיקה 200 עוב-דים. חלפון קבע פגישה עם מנטש, שבא למטה. מנטש נכנס לפעילות מלאה למען פלאטו. הוא הזמינו לנשף השנתי של אירגון יוצאי יוון, באולמי דליה בתל-אביב, וכך מתאר בן-אודיס את הנשף:

„פלאטו שרון התיישב ליד מנטש, כש-משאלו אהרון רובינשטיין, הקבלן הי-ותיק, שפרשת הסתבכותו עם שילטונות האוצר גרמה לא-מעט לשיגורה הפיתאומי של בקשת-הסגרה הצרפתית. ליד שולחן סמוך ישב האלוף רחבעם זאבי, המכונה גנדי. במקום נכח גם קצין-מישטרה לשעבר במחוז תל-אביב, יהושע וולפסון, שעבר לענייני השקעות.”

באמצע הנשף הודיע מנטש כי פלאטו תרם תרומה ניכבדה לבית-החולים תל-השומר. כעבור כמה זמן נערך נשף נוסף, לכבוד אחד מנכדיו של מנטש, שהגיע למיצות. נוסף לפלאטו הזומן גם שר הביטחון שמעון פרס, שעמד על כך, כי פלאטו לא יישב עימו ליד אותו השולחן.

שעה הופיע במישרו של פלאטו צעיר בשם אברהם הלוי, שאמר כי הוא טוען רבני, וכי יש רק דרך אחת למנוע את הסגרה והיא: השגת פסק-הלכה מחועצת גדולי התורה. הלוי הציע כי ישג עבור פלאטו פסק כזה, והשניים נסעו לבני-ברק, לביתו של הרב גרוסברד, ראש מערכת החינוך העצמאי של אגודת-ישראל. גרוס-ברד העזיק את ח"כ שלמה לורנץ, שסבר כי הוצאת פסק כזה תהיה צעד דרמתי מדי, והציע כי תוגש הצעה לתיקון חוק-ההסגרה, כשהוא ועוד שני חברי-כנסת מן המערך והליכוד יגישו אותה. 'באותה פגישה נולד גם הרעיון להחתים חברי-כנסת נגד הסגרת פלאטו. אותה עת תבעה ישראל להסגיר לידיה את אביר-אודו, ממארגני הטבח במינכן. איש יחסיהציבור, אריק גלבלום, יעץ לפלאטו כי יציע להסגיר את עצמו תמורת אביר-אודו. פרקליטו של פלאטו, יצחק טוניק, השתכנע כי יזומה זו אינה מסכנת את פלאטו, וכי אין להניח שממשלת-צרפת תקבל את ההצעה. התרגיל הצליח, ופלאטו הפך גיבור לאומי.

לקראת התחלת מסע הבחירות של פלאטו, חיפשו יועציו איש ינהל את המסע. הפירסומאי דוד אדמון הגיע לקחת את המומחה מיספר 1 בארץ, יעקב חלפון, שהיתה למעשה סניף של תנועת חרות. פרידריך היה הפעיל המרכזי של חרות בצרפת.

מיליון פרנק חדשים. „שופט חוקר מרשיע את פלאטו ואת רעיו במעשי מירמה והונאה, פשיטת-רגל בלתי-חוקית ועבירה על חוקי-החברות. פלאטו חלק מרעיו נכלאים בבית-הכלא. הוא משוחרר זמנית ממעצרו, ונעלם שוב. „כעבור שש שנים, הוא חוזר לצרפת עם אורות דרום-אפריקאית ודרכון על שם סמי פלאטו. מכאן והלאה מופיע שמו בכל העיסקות כיועץ טכני בלבד. הוא פותח בעיסקות-ההונאה הגדולות שלו, תוך שהוא מסבך אישים מכובדים ובהם ידידיו של ראש-הממשלה, ז'אק שיראק, נראה שבגלל האישים המעורבים צולעת החקירה, ומאפשרת לפלאטו לעזוב את צרפת בתחילת 1974 ללא כל הפרעה, אחרי שהוציא בדרכים שונות בין 200 ל-600 מיליון פרנקים חדשים. באמצעות מיבצעי-קניות ומכירות של נכסים, רוקן פלאטו את הונה של קבוצת החברות שהקים, ונמלט לזנבה. כעבור חודשים עבר לארץ.

איש חרות

וגדולי התורה

בישראל פנה לקבלן פילץ, שאותו הכיר באמצעות פינחס ספיר, ש-התרשם מתרומותיו של פלאטו לקרן-ספיר. „כהגניע לישראל חי תחילה במלון הילטון, עד שהושלמו השיפוצים בוילה שרכש בסביון במצלאל מייזרחי.” הספר מביא ראיין-רדיו, עם פלאטו, ש-